

hengiga konkse otsa säätu. — Sis heit se perremees käega sund anda, ja kõunel sure römoga kigile, et se sesamma reissa olli, kes täalle tol howal ni suurt hääd olli tennu.

Palletti sis reishat sisse tulla tarre, ja olli kik illus ja puhhas, — tarre nink kammer pühbitu, ja kuse ossa mahha puistetu. Katteti kambrehe laud ja säng puhata linnaga, ja panti soök täalle ette, et temma soös ja puhkas, fest wanna ihho olli nõrgas jánu teekondmissega.

Wespre aig olli jo mōda. Majarahwas iissiwa lawwa ümbre kik üttenkoon, ja olliwa verskest laulnū, ja öddangut wōtnu. Sis tulli ka se wanna oppetaja ommast kambrekestest töiste sekka wälja, ja üttel: „Teie ollete minno „sōand pāle hengusse weel õigede omma ormsa laulmissega „kostotanu. Minna olle ni kui noordunu, ni kerge ja „rōmolik.“ — Temma kõnnel nūud lahkesti eggauttega, fillits Jani latsekeisi, ja mannits majarahwast, ja kõnnel neid kostussid, kon temma se wohheojaga kik olli árrakáunu, et imme olli kuulda, kuis wōral maal ja poggañide seltsin Issanda sónna om sanu wáljalaoetus, ja kui paljo hengi selle läbbi omma sanu rōmustetus, parrandetus, ja önsusse tee pāle sadetus, ja kuis ilda aigo weel Inglus maal ûts luggu om sündinu, mes kik Inglus-ma kõnnelep. — Sis naksi latse ja wanna temmast noudma ja küssitellemä, mes se sárane luggu olli olmu, ja reisa üttel: „Kui teie tahhate, „sis ma woi teile sedda ajja kõnnelda. Poolpáiwané öddang „om muidose, ja warra maggama minna.“ — „Kõnnelge „iks, armas oppetaja“, tannitiwa latse kik ni kui üttest „suust „meil kül ei olle weel ni pea unni, wai moperast „keskoni!“ Ka perremees ja mu kik palsiwa iks kõnnelda, ja todi reissale ûts tool wälja, ja katteti reivas ülle, kon wanna eßal sālg mitte haiges es pea jáma isten. Latse litši henda reissa kõrvale pengi otsa pāle kokko, ja wanna ninknore kik jáiwa kuulma, kui se wanna reisimees nida nakkas kõnnelma:

Inglus maal, suren Londoni linan, ellí ûts naiste-rahwas, ni kui funnake ûts waene lesk, waiklikun ja mad-

dalan murre pôlwen. Temma mihhest es olle temmale surembat perrajánu kui kats poiga. Kül om waiw tühjatsen ellokórran latši kaswatada, ent siski es olle selle lesjale parrembat ja kallimbat ennamb ilma pâäl, kui ne kats latsekesse. Õöd kui pâiwa saisiwa nemma temmal melen, ja olli nemma se suremb palwus ja puhkaminne Issanda pole. — Wannamb olli kül ûts kallis, wagga loom, ent noremb es tahha mitte temma perra miuna. — Sis tulli surm, ja wallits armsambat hennele. — Emma lits temma filmi finni, ja jai ka essi se sure murre ja waiwaga mahha. Ent se mötte selle noremba poja pâle, kes tedda saas kaema ja juhhatama, es lasse tâl maan olla, temma aijje henda wâggisti jâlle ülles, nink Issand kuuld temma oigamist, ja and täalle tervust ja pâiwi weel, omma ainust last kaswatada.

Ent Jaan — se olli selle noremba nimmi — olli emmale selges waiwas! — Es nakka täalle hirm es arm. Kül murret emma, ent emma silmawessi kallest temma sōand weel ennamb, ja temma mannitsus es massa täalle middake. Kik rahwas ümbrekaut tuus sedda halva last, kik jummalapelgliko wannamba keliwa latši wallato Janiga seltsimast. — Ni latši ne pâiwalkesse eddesi, nink Jaan nakkas mihhes sama. Es olle temma surembat middake opnu. Sis sai temma ütte kaupmihhe mannu pantus, ehk se pāle temma peas kõlbama. — Ent kost wōral ennamb se hool ja arm olli, Jani ülle wallitseda; — sis lõppi perrake árra. — Kirkust ja Jummalasõnnast es tiija temma ennamb middake. Kõrtsiga tutva, kurjussega sõbber, — ni waijo temma kord kõrralt iks süggawambide sisse, ja es olle ajastaig weel ümbre, ja olli Jaan jubbba jodik — petja — warras. — Temma lõig olli pea täus. Sâodus om kange Inglus maal. Warraast podas sâäl ülles, ja olli Janil jo fabbel falan, ent et temma ni wâega noor weel olli, sis jätteti täalle weel, ja piddi tedda kangele, tühjale male ütte merre-sare pâle iggawes árasadetama, ni kui sâratsidega sâäl maal tettas, kui neid ei tahhetä árasurmat. —